

עפ"ג 20798/08/20 - אנסטסיה ברננקו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ג 20798-08-20 ברננקו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 510219/2015
לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן - אב"ד
כב' השופט דניאל בן טולילה
כב' השופט יובל ליבדרו
המערערת
אנסטסיה ברננקו

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

נוכחים:

המערערת וב"כ - עו"ד שלמה פצ'בסקי

ב"כ המשיבה - עו"ד מיטל אמויאל

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריית-גת (כב' השופטת טל לחיאני שוהם), מיום 09.07.20 בת"פ 33942-12-18

פסק דין

המערערת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של גניבה בידי עובד וניסיון גניבה בידי עובד. כעולה מכתבי האישום שהמערערת הודתה בעובדותיהם, המערערת עבדה כמנקה במשקי בית ובמהלך התקופה שבין חודש דצמבר 2014 לחודש ינואר 2015, בארבע הזדמנויות שונות, היא גנבה מבתיים בהם עבדה סכומי כסף במזומן המסתכמים לכדי כ- 4,600 יורו, 2600 דולר ו- 10,000 ₪. ובמקרה אחד ניסתה לגנוב מבית בו עבדה סך של 2,000 ₪.

לקראת הטיעונים לעונש, שירות המבחן הגיש לבית המשפט תסקיר על המערערת. צוין בו שהמערערת בת 40, נשואה ואם ל-2 ילדים, עלתה ארצה בשנת 1998, סיימה 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה ואין לה הרשעות קודמות. המערערת הודתה במיוחס לה, אולם עלה רושם של קבלת אחריות חלקית למעשיה. לטענתה ביצעה את העבירות על רקע נסיבות כלכליות ובעת שמצבה הרגשי לא היה טוב והתקשתה להפעיל שיקול דעת ולבחון באופן ביקורתי את מעשיה, וזאת ברקע הידרדרות מצבם הרפואי של הוריה. לדבריה, השתמשה בכסף שגנבה לסייע למשפחתה ברוסיה. עוד צוין, שהמערערת תופסת את עצמה כאדם נורמטיבי ושהעבירות חורגות להתנהלותה ולתפיסתה, וההליך המשפטי היווה עבורה כגורם מטלטל ומציב גבולות. בסופו של יום שירות המבחן המליץ להטיל על המערערת של"צ בהיקף של

250 שעות, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

התביעה טענה שמתחם העונש ההולם למעשי המערערת נע בין 6 חודשי מאסר בעבודת שירות ל-12 חודשי מאסר בפועל, וביקשה להטיל על המערערת מאסר בעבודת שירות ברף הבינוני של המתחם.

בית המשפט ביקש מהממונה על עבודות השירות לחוות דעתו על האפשרות שהמערערת תישא מאסר בעבודת שירות, אולם המערערת לא התייצבה לפני הממונה, פעמיים, ומשכך לא ניתן היה להגיש את חוות הדעת שהתבקשה.

בית המשפט קבע שמתחם העונש ההולם ל- "כל עבירת גניבה ממעביד עליה נותנת הנאשמת את הדין", נע בין מאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל, וקבע שעונשה של המערערת צריך להיות בחלק הבינוני של המתחם. בית המשפט ציין שבנסיבות שנוצרו לא ניתן לבחון את התאמת המערערת לביצוע עבודות שירות, ושבהתחשב בשיקולי החומרה המתקיימים במקרה זה אין מקום להסתפק בעונש על תנאי, וגזר על המערערת 7 חודשי מאסר בפועל.

מכאן הערעור.

המערערת טוענת בהודעת הערעור כי עונש המאסר שהושת עליה סוטה לחומרה במידה ניכרת מהענישה ההולמת את נסיבות המקרה ואת נסיבותיה. נטען כי בית המשפט קבע מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מכתבי האישום הנוגעים לענין, למרות שהמשיבה סברה שיש לקבוע מתחם אחד. ושבנסיבות היה מקום לקבוע מתחם עונש אחד לכלל המעשים. נטען כי המערערת אינה חולקת על מתחם העונש שנקבע; כי לא הייתה הצדקה למקם את המערערת בחלק העליון של המתחם; כי בית המשפט לא ייחס משקל הולם למלוא נסיבותיה של המערערת, לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, להודאה וללקיחת אחריות, להיעדר עבר פלילי, למצבה הבריאותי הקשה, לעובדת נכותה והכרתה כסובלת מ-100% אי כשירות, לעובדה שהיא מטפלת בשני ילדיה, למצבה האישי המורכב ולמהלך חייה, למצבה הכלכלי הקשה בעת ביצוע העבירות ולהמלצת שירות המבחן; כי בית המשפט טעה כאשר העדיף להתייחס ולהדגיש את החולשות בתסקיר שהוגש בעניינה של המערערת ולא נתן משקל ממש לנסיבות הקשות והחריגות המתוארות בו ולהמלצה העונשית. המערערת הפנתה לפסיקה וטענה כי בית משפט השית עליה עונש החורג לחומרה מהענישה המקובלת במקרים דומים, ובוודאי כאשר מביאים בחשבון את נסיבותיה. ועתרה לבטל את רכיב המאסר ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

במסגרת הדיון בערעור, המערערת ביקשה לשוב ולבחון את התאמתה לביצוע עבודות שירות והתביעה הסכימה לכך, ובית המשפט הפנה את המערערת אל הממונה על עבודות השירות. הדבר היה ב- 28.10.20. הממונה על עבודות השירות סבר שנוכח דיווחי המערערת בנוגע למצבה הבריאותי והמסמכים הרפואיים של המערערת, נדרשת חוות דעת רפואית עדכנית בדבר כשירות המערערת לבצע עבודות שירות ולו במגבלות. מאז התקיימו מספר ישיבות ופעם אחר פעם ההגנה ביקשה הזדמנות נוספת להצגת האישורים הרפואיים הדרושים לממונה על עבודות השירות. בישיבה מיום 6.10.21, ב"כ המערערת טען שההערכה של הרופא שבדק את המערערת היא שבתוך זמן קצר התרופות שהיא מקבלת יטיבו את מצבה והיא תוכל לבצע עבודות שירות, והצהיר שאם מצבה הבריאותי של המערערת לא ישתנה, לא תתבקשנה דחיות נוספות.

בישיבת היום דווח שמצבה הרפואי של המערער לא השתנה ושהלכה למעשה היא איננה יכולה לבצע עבודות שירות, וב"כ המערערת ביקש לקצר את תקופת המאסר של המערער, נוכח נסיבותיה, חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה והעובדה שמלכתחילה התביעה ביקשה להטיל על המערערת מאסר בעבודות שירות.

המשיבה טענה לפגיעה שנגרמה למתלוננים וטענה שכאשר התביעה טענה בבית המשפט קמא למתחם עונש הולם שבין 6 חודשים שניתן לשאת בעבודות שירות ל- 12 חודשים וביקשה להטיל על המערער מאסר ברף הבינוני של המתחם, היא בעצם ביקשה שיוטלו על המערער 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, ועונש המאסר של 7 חודשים שנקבע למערער שומר על יחס הולם לעונש שהתביעה ביקשה.

שקלנו את מלוא הנתונים והנסיבות הנוגעים לענין ושמענו את טענות הצדדים והחלטנו להקל בעונש המאסר של המערערת .

המערערת גנבה סכומי כסף בלתי מבוטלים, בארבע הזדמנויות שונות, משלושה משקי בית בהם עבדה.

גניבה בנסיבות כאלה כרוכה, מעבר לפגיעה הקניינית, גם בהפרת אמון של ממש, שכן, בעלי הבתים מוסרים לעובדי משקי הבית את מפתחות בתיהם ומאפשרים להם גישה חופשית אליהם, בהניחם שהם יכבדו את האמון הניתן בהם.

הענישה הנוהגת בעבירות אלה בנסיבות הדומות לענייננו, כפי שתואר בגזר דינו של בית המשפט קמא, הינה של מספר חודשי מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריא או בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית.

כאן, התביעה ביקשה להטיל על המערערת מאסר בעבודות שירות וגם בית המשפט מצא לנכון לבחון את התאמת המערערת לביצוע עבודות שירות. ויש להניח שאם המערערת היתה נמצאת כמתאימה לביצוע עבודות שירות בית המשפט היה מאפשר לה לשאת את המאסר בעבודות שירות. אלא שהמערערת לא נענתה להזמנות הממונה על עבודות השירות וממילא לא ניתנה עליה חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, כך שאופציה זו לא עמדה על הפרק.

במצב הדברים המתואר, בית המשפט קמא קבע, בצדק, שהנסיבות אינן מתאימות להסתפקות בענישה הצופה פני עתיד והטיל עליה מאסר מאחורי סורג ובריא. וברגיל, לא היה מקום להתערב בו.

אלא שנתוני המערערת מורכבים. היא אם לילדה צעירה ויש לה בעיות רפואיות מתמשכות; המערערת מנהלת אורח חיים נורמטיבי. זוהי הרשעתה הראשונה. ומאז ביצוע העבירות חלפו כשבע שנים והיא לא הסתבכה בעבירות נוספות; והפגיעה שתיגרם למערערת ולמשפחתה מעונש המאסר שנקבע לה, קשה.

נוכח האמור אנו מקצרים את תקופת המאסר בפועל של המערערת ומעמידים אותה על 3 חודשים בניכוי ימי מעצרה. יתר הוראות גזר הדין של בית המשפט קמא יעמדו בעינן.

על המערערת להתייצב ביום 31.1.2022 בשעה 09:00 בכלא "נווה תרצה" או בכלא אחר לפיה הוראת שב"ס, לנשיאת מאסרה.

מוצא בזה למערערת צו עיכוב יציאה מן הארץ, שתוקפו עד להתייצבותה לנשיאת מאסרה.

כל תנאי השחרור הקבועים למערערת יעמדו בעינם עד להתייצבותה לנשיאת מאסרה.

ניתן והודע היום כ"ה טבת תשפ"ב, 29/12/2021 במעמד הנוכחים.

יובל ליבדרו, שופט

דניאל בן טולילה, שופט

**אליהו ביתן, שופט,
סגן הנשיאה**